

Dirk Kroon en Sinterklaas. (1971)

Klaas Robers

Rond 1978 werkte ik op het Lab in Geldrop en kreeg plotseling Dirk Kroon als een wat oudere collega in het project waarmee we bezig waren. Dirk was leider geweest in het milieu-project, zij maakten automatisch werkende instrumenten die luchtvervuiling en watervervuiling maten. Daarvan stonden er diverse in het land, zij werkten prima, een unicum in die tijd. Maar Philips had bedacht dat dit toch niet iets voor deze firma was, dus was de milieugroep opgeheven en Dirk mocht zich inwerken in het Philips Educatief Project.

Hij vertelde eens dat hij op het Lab bij Sinterklaas had moeten komen. Dat kwam zo: de milieugroep werd gezien als een vreemde eend in de bijt. Niet zo natuurkundig en zeker niet fundamenteel. Toen zij een landelijk meetnet uitrolden en er daarover nogal wat in de kranten was te lezen, begon dit bekendheid te krijgen. Dirk dacht wel dat Sinterklaas daar aandacht aan zou willen besteden. Maar hij was er de persoon niet naar om dit gelaten over zich heen te laten komen.

“Dus ik had dat een beetje voorbereid.” Sinterklaas werd in die tijd ontvangen in de grote zaal in WO, naast de TV-studio, waar ook de donderdagochtend voordrachten werden gehouden. “Ik zat al ruim op tijd in de zaal, op een stoel aan het gangpad en had onder mijn stoel een vrij forse rondbodemkolf geplaatst op zo’n ring, zodat hij stevig kon blijven staan. In de kolf zat water met een leuk goudvisje.” Eerst worden de heren directeuren bij Sinterklaas geroepen, daarna komen de mindere goden aan bod.

Dus Dirk was, zoals hij al verwachtte, snel aan de beurt. Hij pakte de kolf en liep daarmee naar voren.

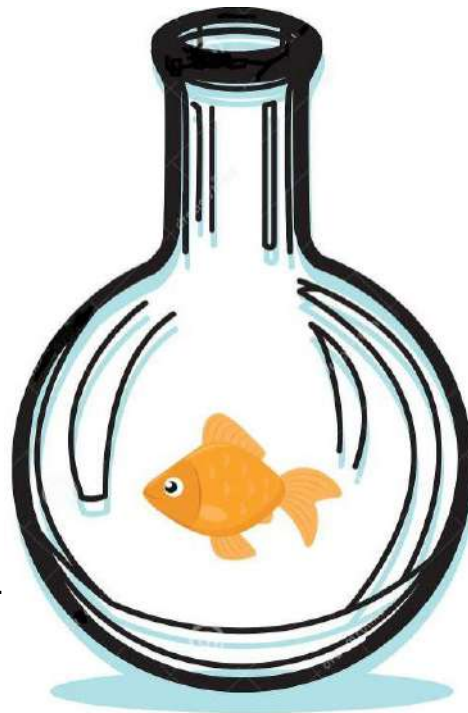
“Zo Dirk, jij doet hier op het Lab dus aan het milieu? Jullie meten de vervuiling van de lucht en van het water, is het niet? Lukt jullie dat wel een beetje?”

“Jazeker Sinterklaas, wij hebben daarvoor een meetnet geïnstalleerd, door het land heen.”

“Zo zo Dirk. En hoe meten jullie daar dan mee?”

“Nou Sinterklaas, daarmee moet je altijd eenvoudig beginnen. En omdat u overmorgen jarig bent, heb ik daartoe iets voor u meegenomen.” Dirk overhandigt de rondbodemkolf met het goudvisje erin aan de enigszins verbouwede Sinterklaas.

“Kijk Sinterklaas, dit is een eenvoudig instrument voor het meten van de vervuiling van water. Zo zijn wij ook begonnen. Wij noemen het een Handinstrument en u zult dat zo meteen ook wel merken, want je kunt het niet neerzetten.....”

Hij hoefde daarna niets meer te zeggen. Langzaam begon de zaal steeds luider te lachen en daar zat Sinterklaas met in zijn hand de grote kolf met het goudvisje. De Zwarte Pieten bleven op gepaste afstand, zodat zij hun handen vrij hielden.

Vanaf dat moment werd er besloten dat degenen die bij Sinterklaas geroepen werden, niets meer mochten zeggen en de Sint het woord ononderbroken voerde.

Nuancering en aanvulling van bovenstaand verhaal door José Cense.

In december 1971 was ik een van de zwarte pieten bij het Sinterklaasfeest. Ik heb een iets andere herinnering v.w.b. de kolfvissenkom.

Ik stond naast Sinterklaas en hield de staf vast. Sint ([Richard Bleekrode](#)) kreeg de kolf inderdaad overhandigd. Hij gaf die aan mij en siste, emmertje. Net van te voren was er nl. een item over het emmertjesgeheugen (door [Kees Teer?](#)) geweest, zodoende lagen er op het toneel een aantal aan elkaar geknoopte plastic mayonaise emmertjes. Dankzij Sinterklaas kon ik de kolf daarop kwijt.

De zin: de pieten bleven op gepaste afstand, zodat zij hun handen vrij hielden, klopt dus niet.

Met vriendelijke groet,

José